

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.226/2017/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év december hó 12. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év május hó 16. napján kelt 5.B.694/2015/81. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét **megváltoztatja:**

Az I.r. vádlottat 500 (ötszáz) napi tétel **pénzbüntetésre is ítéli.**

Az egy napi tétel összegét 2.000 (kettőezer) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 1.000.000 (egymillió) Ft pénzbüntetést, vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A II.r. vádlott esetében a pénzbüntetést, vagy meg nem fizetett részét kell szabadságvesztésre átváltoztatni.

Mindkét vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon esedékes.

Az egyetemleges bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi**, helyett a vádlottak **személyenként** kötelesek 86.956 (nyolcvanhatezer-kilencszázötvenhat) Ft bűnügyi költséget is megfizetni az államnak külön felhívásra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét mindkét vádlott tekintetében **helybenhagyja.**

Az I.r. vádlott tartózkodási helyét, a II.r. vádlott lakóhelyét és személyazonosító okmányának számát pontosítja.

A másodfokú eljárásban összesen felmerült 40.370,- (negyvenezer-háromszázhetven) Ft bűnügyi költségből az I.r. vádlott 20.000,- (húszezer) forintot, míg a II.r. vádlott 20.370,- (húszezer-háromszázhetven) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A törvényszék az I.r. vádlott bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő költségvetési csalás bűntettében és a Btk. 345. §-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétségében mondta ki. Ezért halmazati büntetésül kettő év, végrehajtásában négy év próbaidőre felfüggesztett börtönre és a gazdasági társaság vezető tisztségének gyakorlásától öt év eltiltásra, továbbá 99.700.000.- forint vagyonek Kobzásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről.

A II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében és a Btk. 345. §-ába ütköző bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül egy év hat hónap, végrehajtásában három év próbaidőre felfüggesztett börtönre és 300 napi tétel - egy napi tétel 3.000.- forint - összesen 900.000.- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről és a pénzbüntetés szabadságvesztésre való átváltoztatásáról is.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelék lefoglalását megszüntette és azokról különböző módon rendelkezett, továbbá az I.r. vádlottat 190.000.- forint, a II.r. vádlottat pedig 306.190.- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte egyenként, míg egyetemlegesen 173.912.- forint megfizetésére.

A Btk. 342. § (1) bekezdés c./ pontjába ütköző közokirat-hamisítás bűntette miatt indult büntetőeljárást mindkét vádlottal szemben megszüntette. Ezt a rendelkezést fellebbezés nem támadja.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész mindkét vádlott terhére, büntetésük súlyosítása érdekében,
- az I.r. és II.r. vádlottak, akik fellebbezésük okát és célját nem jelölték meg,
- továbbá védőik, akik védencük felmentését, másodlagosan büntetésük enyhítését célozták.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nem kívánt részt venni a fellebbezési nyilvános ülésen, indítványa nyilvános ülés tartására irányult és a súlyosítást célzó fellebbezést akként pontosította, hogy mindkét vádlott esetében indítványozta a szabadságvesztések végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellőzését és közügyektől letiltás mellékbüntetés kiszabását.

A fellebbezési nyilvános ülés előkészítése során az I.r. vádlott a fellebbezését írásban részletesen indokolta; annak bevezetőjében már az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését is kérte, összegezőképpen azonban az általa hivatkozott adatok alapján a helyes tényállás megállapítását és mindkét, terhére rótt bűncselekmény miatt emelt vád alóli felmentését indítványozta.

Fellebbezési indokolásában bizonyítási indítványt is előterjesztett: az eljárás során már kért, és korábban el is rendelt bizonyítási kísérlet megtartását az átutalások tényleges körülményeinek megállapítása érdekében, tanú1. tanúként való meghallgatását a Kft1. részére megfizetett foglalo és az ingatlan adásvételi szerződés megkötésének körülményeire, a cég képviseletében eljáró ingatlan-ügynök tanúkénti meghallgatására, az átutalások idején a szóban lévő bankfiókban dolgozó alkalmazottak meghallgatását, végezetül az ügyvéd kihallgatását az általa előadottak alátámasztására.

Az I.r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védence által előterjesztett bizonyítási indítványokhoz azzal, hogy védence indítványa szerint tanú2. tanú kihallgatása is szükséges.

Általánosságban sérelmezte, hogy az I.r. vádlott terhére állapította meg a törvényszék a tényállást, álláspontja szerint a védence által előadottak elfogadásával állapítható meg a helyes tényállás, ami szükségképpen védencének felmentéséhez, másodsorban büntetésének enyhítéséhez kell vezessen. Védencének anyagi helyzetét akként jellemezte, hogy „kis- nyugdíjas”.

A II.r. vádlott védője elsősorban az elsőfokú ítéletnek a Be. 373. § (1) bekezdése III/B. pontja szerinti okból történő hatályon kívül helyezését indítványozta /a rendelkező rész ellentétes az indokolással/, másodlagosan a Be. 351. § (1) és (2) bekezdése a./ és c./ pontja, Be. 376. § (1) bekezdése és Be. 373. § (1) bekezdés III/a) és b) pontja fennállása miatti /megalapozatlanság okából történő/ hatályon kívül helyezést, harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védencének felmentését, negyedsorban pedig büntetésének lényeges enyhítését indítványozta.

Álláspontja szerint a védence terhére megállapított haszonszerzési célzat indokolása hiányzik, egyébként nála haszon nem is jelentkezett; védencének jövedelmi és vagyoni körülményei egyébként sincsenek felderítve, ugyanígy nincs a bűnsegéd mibenléte rögzítve a tényállásban. Ami az indokolási kötelezettség elmulasztását illeti, az elsőfokú ítélet 22. oldalán tett megállapításokra vonatkozó indokolás ugyancsak hiányzik, és 19. oldalán az ingatlanforgalmi szakértő véleményének elvetésére pedig nem adott az elsőfokú bíróság releváns magyarázatot.

Ami a jogi minősítéssel kapcsolatos aggályait illeti, álláspontja szerint a költségvetési csalás elnevezésű bűncselekmény célzatos. Ismételten kiemelte a bűnsegédi, bűnrészességre vonatkozó indokolás elmaradását. Álláspontja szerint az enyhítő körülmények túlsúlyban vannak, ami a büntetés lényeges enyhítését indokolja.

Mind a vádlottak, mind védőik ellenezték a fellebbviteli főügyészség súlyosítást célzó fellebbezésének teljesítését.

Kizárólag az I.r. vádlott terhére az ügyész által bejelentett, súlyosítást célzó fellebbezés az alapos, az is csak az alábbiak szerint, egyebekben a fellebbezések minden irányban alaptalanok.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel megtámadott részét bírálta felül függetlenül attól, hogy ki, milyen irányban fellebbezett. A felülbírálat kiterjedt annak vizsgálatára is, hogy az eljárási szabályok betartása megtörtént-e vagy sem. Ezt a kérdést az ítélőtábla igenlően döntötte el, nem észlelt ugyanis olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indokolta volna.

Az elsőfokú bíróság már foglalkozott a másodfokú bíróság előtt ismételten előterjesztett egyes bizonyítási indítványokkal, ezért ehelyütt az ítélőtábla csupán arra utal, hogy a banki tranzakciókra vonatkozó bizonyítási kísérlettől végül az elsőfokú bíróság indokoltan állt el, azt helyesen mellőzte és a másodfokú bíróság sem látott indokot annak teljesítésére.

Egyebekben, a másodfokú bíróság a fellebbezési nyilvános ülésen illetve az I.r. vádlott fellebbezési indokolásában előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését szükségtelennek ítélte, ezért azokat elutasította. A bizonyítási indítványok teljesítésétől ugyanis nem várható az eljárás elhúzásán túl egyéb, olyan hatékony eredmény, ami az ügy érdemi elbírálását befolyásolná.

Rögtön ehhez kapcsolódik az ukrán állampolgárságú tanú2. tanú kihallgatásának szükségtelensége is.

Az elsőfokú bíróság helyesen, eljárásjogilag mindent megtéve próbálta a külföldi tanút megidézni és közvetlenül kihallgatni. Ez a törekvése azonban nem vezetett sikerre; ítélkezési tapasztalat, hogy a nem európai uniós tagállami /tehát harmadik államokbeli/ tanúk kihallgatása a legtöbb esetben szinte reménytelen, még olyan következetes és kitartó módszerrel is, amit az elsőfokú bíróság a jelen ügyben fogantatosított. Ezek után az elsőfokú bíróság - nagyon helyesen - a nyomozás során a külföldi bíróság megkeresésével kihallgatott tanú vallomását rögzítő okiratot felolvasással a bizonyítás anyagává tette és abból helytállóan állapította meg a vádlottakat terhelő tényeket.

Kellő magyarázatát adta annak is, hogy miért volt elfogadható a tanú vallomása, az ezzel ellentétes védelmi érveléssel az ítélet tábla tehát nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság által a szükséges és lehetséges körben lefolytatott mélységi bizonyítás után kellő elmélyültséggel foglalkozott az egymással szemben álló bizonyítékokkal. Megfelelően megalapozott, iratszerű indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Indokai logikusak, meggyőzőek és megfelelnek az iratok tartalmának is, továbbá a másodfokú bíróság a törvényszék mérlegelésében perrendi hibát sem tapasztalt.

Semmi ok az elsőfokú ítélet bármely okból történő hatályon kívül helyezésére; a II.r. vádlott védője által hivatkozott tényállási-indokolási diszkrepancia illetve iratellenesség, megállapított tényekből további tényekre történő helytelen következtetések nem voltak tapasztalhatóak és a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállásának nagymértékű hiányosságát sem tapasztalta, így a felderítetlenség oka sem áll fenn, még csak részben sem.

Ami az elsőfokú ítélet tényállását illeti, azt csupán akként helyesbítette a Be. 351. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pontja alapján a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet 3. oldalán írt II.r. vádlott utónevét helyesbíti. /Nyilvánvaló szövegszerkesztési hibára visszavezethető elírás/

Kiegészítéssel orvosolta viszont a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont II. fordulata szerinti részleges megalapozatlanságot, ezáltal kiküszöbölve a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a tényállást azzal, hogy az I.r. vádlott jövedelmi, vagyoni helyzete nyilvánvalóan ellentétes az általa előadottakkal. A vádbeli időben az I.r. vádlott legalább 300.000.000.- forint készpénz vagyon felett rendelkezett. (2.Bf.226/2017/6. sz. beadvány 20. oldal) magánszemélyként 180 m Ft jelzáloghitel visszafizetésére vállalt kezességet (5.B.694/2015/9. tjkv. 5. bekezdés). A visszatérített 100.000.000 Ft-ból 99.700.000 Ft bizonyítottan az I.r. vádlotthoz került (átemelés elsőfokú ítélet 30. oldalról a 8. oldal 1. bekezdéshez).

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát hiánytalan és megalapozott, ezért azt a most eszközölt helyesbítéssel és kiegészítéssel mindenben irányadóvá vált az ítélet tábla számára a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság az előzményekben már részben kifejtettek szerint tehát kellő gondossággal foglalkozott a bizonyítékokkal. Valamennyi szóba jöhető bizonyítékot egyenként is feltárt az irányadó hivatalbéli eljárás keretében is, és azokat is teljes körben bizonyítékmérlegelő tevékenysége körébe vonta.

Ami a bizonyítékok körében kialakított álláspontját illeti, ott csupán egy ugyancsak szövegszerkesztési hibára visszavezethető elírást küszöbölt ki a másodfokú bíróság, nevezetesen az

írasszakértői vélemény tekintetében; az írásszakértő ugyanis úgy nyilatkozott, hogy a szóban lévő üzletrész adásvételi szerződést nagy valószínűséggel tanú2. (is) aláírta, azaz igen nagy valószínűséggel tőle származik az aláírás. (5.B.694/2015/41. sz. írásszakértői vélemény) Ehhez képest az az elsőfokú indokolásbeli megállapítás (elsőfokú ítélet 16. oldal 3. bekezdés), amely szerint kategorikusan nem volt ez megállapítható, nyilvánvalóan ellentétes az iratok tartalmával /Be. 351. § (2) bekezdés c./ pont és Be. 352. § (1) bekezdés a) pont/. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 16. oldal 3. bekezdéséből a további három mondatot mellőzi.

Ez azonban nem érinti a bizonyítékok körében elvégzett mérlegelő tevékenység helyes logikai menetét és annak perrendszerűségét sem.

Ami az I.r. vádlott védője által felvetett elkövetési „variációt” illeti, az nem vetette fel azt a kétséget, hogy annak megállapíthatósága miatt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan lenne. Az a variáció ugyanis, mely szerint a vezető szerepet az tamnű2. nevű ukrán személy és érdekköre képviselte volna az ügyben, gyakorlatilag kizárható, hiszen a külföldi tanú azzal mindenben ellentétesen vallott, továbbá arra semmilyen adat sem merült fel.

Idevág az a védelmi érvelés is, amit az I.r. vádlott a saját fellebbezési indokolásában is forszírozott, azaz, hogy több ízben, alkalmanként 8.000.- forintért nyilvánvalóan nem jött volna át az ukrán személy a határon, mert a költségeihez képest ez aránytalan haszon volt. Ezzel szemben a védelem azt igyekezett kidomborítani, hogy nyilvánvaló, tanú2. igenis gazdasági tevékenységet kívánt végezni Magyarországon, az átvállalt üzletrészek keretében cégképviselést gyakorolt, így az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelt.

A törvényen alapuló töretlen ítélkezési gyakorlat értelmében megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok értékelésére a felülbírálat során.

Márpedig a védelmi érvelések kizárólag a bizonyítékok mikénti elsőfokú mérlegelését támadják, így azok értelemszerűen nem vezethettek sikerre.

Ami a bűncselekmények minősítéséhez kapcsolódó védelmi érveléseket illeti, ezekkel sem értett egyet az ítélőtábla. A törvényszöveget illetve a kommentárok napi állapotát követve sem állítható megalapozottan, hogy a Btk. 396. §-ában pönalizált költségvetési csalás elnevezésű bűncselekmény célzatos lenne. Sőt, a kommentár-állapotok szerint e bűncselekmény nem csupán egyenes, hanem eshetőleges szándékkal is megvalósítható, miután a törvényi tényállás nem tartalmaz a célzatra utaló nyelvtani kifejezéseket /„abból a célból, hogy”, /azért, hogy”.../.

Nem értett egyet a védelmi érveléssel a másodfokú bíróság a II.r. vádlott bűnsegédi cselekvőségére adott szerény mértékű indokolást támadó aggályával. Az elsőfokú bíróság a bűnsegédi bűnrészesség megállapításához szükséges történeti tényeket mindenben rögzítette. Sem a törvényes vád követelménye, sem pedig a perbírói ítélet tartalmára vonatkozó törvényi és gyakorlati állásfoglalások nem írnak elő oly mértékű részletességet, mint amit a II.r. vádlott védője sérelmezett. Az alapul vehető tények kellően szolgáltak a bűnsegédi bűnrészesség megállapíthatóságához.

Ami a teljeskörű bizonyítottságot illeti, az ítélőtábla - továbbá - arra is utal, hogy az elsőfokú bíróság az ingatlan értékbecslésre vonatkozó bizonyítást gyakorlatilag szükségtelen mértékben, amolyan túlbizonyításként folytatta le, miután az I.r. vádlott által hivatkozott úgynevezett értékkülönbözetnek a bűncselekmény megvalósulása szempontjából nincs jelentősége. A 11 nap alatt történő „értéknövekedés” ugyanis semmilyen kihatással nem volt az általános forgalmi adó

visszaigénylésére, annak tényleges visszaulására és arra, hogy mindaz az I.r. vádlott vagyonába került, jogtalanul. Ezért a idevágó védelmi érvelést sem osztotta a másodfokú bíróság.

A banki tranzakciók mikéntjére is megalapozott álláspontot alakított az elsőfokú bíróság, amit messzemenőig bizonyított a bankbiztonsági területen dolgozó tanú vallomása és az általa megszerkesztett végletekig professzionálisnak tekinthető, úgynevezett tranzakciós folyamatára. Ez egyszersmind alapul szolgált az idevágó bizonyítási indítvány elutasításának is.

Az elsőfokú bíróság tehát a bűnösségre mindkét vádlott esetében helyes következtetést vont le és a bűncselekmények minősítése is törvényes, ideértve a II.r. vádlott bűnelkövetői minőségére vonatkozót is.

Ami a bűnösség körülményeket illeti, a másodfokú bíróság további súlyosítóként értékelte, hogy a különösen nagy vagyoni hátrány törvényi mértékét kétszeresen meghaladó vagyoni hátrányt okozott ténylegesen az I.r. vádlott tettesként, a II.r. vádlott pedig bűnsegédként. Ezzel szemben nyomatékos enyhítő körülmény az az extrém időmúlás, ami a vádlottaknak egyáltalán nem róható fel, és ami kizárólag a vontatottan haladott nyomozás terhére írható.

Az indokolatlan időmúlás, a büntetőügyekben eljáró hatóságok inaktivitása az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglaltakat alapul véve és figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatára is, egyaránt olyan körülmény, aminek lényegi kihatása van a kiszabható büntetések fajtájára és mértékére.

Ez az extrém időmúlás már az elsőfokú bíróság előtt bekövetkezett és azt nyilvánvalóan helyesen alkalmazta azzal, hogy mindkét vádlott esetében végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását látta indokoltnak - a II.r. vádlott esetében ráadásul az úgynevezett enyhítő rendelkezést is alkalmazta.

Az Alkotmánybíróság már közismert határozatában írt követelménynek megfelelően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy amennyiben időszerű - az elkövetéstől számított két éven belüli vagy azt nem sokkal meghaladó időben való - elbírálásra került volna sor, úgy mindkét vádlottal szemben kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására kerülhetett volna sor. Ez a II.r. vádlottra is érvényes tehát azzal, hogy ebben az esetben mindkettejükkel szemben súlyos mértékű pénzbüntetés kiszabása is indokolt lett volna.

Az enyhítő rendelkezés alkalmazásával azonban végülis a II.r. vádlott esetében a pénzbüntetés kiszabására sor került, így egyéb vagyoni jogát elvonó vagy korlátozó büntetés kiszabása már nem kerülhetett szóba a súlyosítási tilalom hiánya ellenére sem.

Nem ez a helyzet azonban az I.r. vádlott esetében, akinek a vagyoni, jövedelmi helyzetére vonatkozóan immár megnyugtató tényállási rész megállapítására került sor. Ez egyszersmind alapul szolgál arra, hogy miután a bűncselekményt nyilvánvaló haszonszerzés céljából követte el, így a vagyonek Kobzás mellett aggálytalanul alkalmazható a pénzbüntetés is. Ezért a Btk. 50. § (1) bekezdés, (2) és (3) bekezdése alapján öt pénzbüntetésre is ítélte és a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján eszközölte a pénzbüntetés vagy annak egy része meg nem fizetéséhez fűződő jogkövetkezményekre történt figyelmeztetést. Egyszersmind a Btk. 51. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően felhívja az I.r. vádlott figyelmét arra is, hogy amennyiben a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását utóbb elrendelik, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára is ez a fokozat az irányadó.

Ami a vagyonekhozást illeti, arra nézve az elsőfokú bíróság teljes mértékben helyénvaló indokolást adott. Megfelelt a Kúria BKv. 96. számú állásfoglalásában foglaltaknak is, és az állandósult bírói gyakorlatnak is az az álláspont, miszerint a gazdasági társasággal szembeni adóhatósági, tehát közigazgatási kötelező rendelkezés önmagában még nem garancia a tényleges vagyonekvonásra. Márpedig arra nincs adat, hogy a közigazgatási kötelező rendelkezés végrehajtására sor került volna, ilyenre sem az I.r. vádlott, sem pedig védője nem hivatkozott. Ennél fogva nyilvánvaló, hogy ennek a határozatnak a végrehajtása nem történt meg, ezért helyénvaló a vagyonekhozás alkalmazása I.r. vádlottal szemben és annak mértékét is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, továbbá abban is helyesen járt el, hogy kizárólag az I.r. vádlottal szemben, személyét illetően rendelte el azt. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy valójában nem a vagyonekhozásra ítélestről volt szó, miután az nem büntetés, hanem a vagyonekhozás *elrendeléséről*.

Nem felelt meg az az elsőfokú rendelkezése a törvénynek, mely szerint a feltételes szabadságra bocsátás a büntetés kétharmad részének kitöltését követően esedékes, mert azt pontosan kell megállapítani, a törvénytörvénynek megfelelően. Ezért az ítéletábla akként rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás mindkét vádlott esetében a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon már szóba jöhet.

Ami a büntügyi költség viselésére kötelező rendelkezést illeti, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a törvényi rendelkezést, mely szerint a Be. 338. § (1) bekezdése értelmében az elkövetőket külön-külön kell kötelezni a büntügyi költség viselésére. Ez tartalmilag azt jelenti, hogy amennyiben olyan büntügyi költség merült fel, amely mindkét vádlottat terheli, úgy semmi akadályoz annak, hogy egyszerű matematikai művelettel - osztással - állapítsa meg a perbíróság a vádlottakat személyenként terhelő büntügyi költséget. Ezért az egyetemlegesség feloldása mellett a másodfokú bíróság az azzal érintett összegre ekként rendelkezett.

A kifejtettekből következően tehát kizárólag az I.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést teljesítette a másodfokú bíróság a pénzbüntetés kiszabásával, ekként az elsőfokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatva.

Egyebekben azonban, mivel minden egyéb elsőfokú rendelkezés megfelelt a törvénynek, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a felülbírálható részt helybenhagyta.

A másodfokú bíróság - továbbá - a vádlottak által felmutatott közokiratok alapján megállapította az I.r. vádlott tartózkodási helyét, továbbá a II.r. vádlott lakóhelyét és személyi azonosító okmányának számát.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján a Be. 338. § (1) bekezdésére figyelemmel rendelkezett a másodfokú eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Budapest, 2017. év december hó 12. napján

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.226/2017/8. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 5.B.694/2015/81. számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és a fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2017. év december hó 12. napján

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő